Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22.04.1993, sp. zn. 7 Co 213/93, ECLI:CZ:KSHK:1993:7.CO.213.1993.1

Číslo: 25/1995

Právní věta: Pro uplatnění nároků podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb. proti povinným osobám uvedeným v § 47a zákona č. 92/1991 Sb. ve znění zákona č. 92/1992 Sb. platí lhůty uvedené v tomto zákonném ustanovení a nikoli lhůty podle zákona č. 87/1991 Sb.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 22.04.1993

Spisová značka: 7 Co 213/93

Číslo rozhodnutí: 25

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Lhůty, Restituce

Předpisy: 87/1991 Sb. § 2 odst. 3 92/1991 Sb. § 47a

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Ústí nad Orlicí zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované společnosti s ručením omezeným uzavřít se žalobci dohodu o vydání nemovitosti, když zjistil, že žaloba byla podána po uplynutí zákonných lhůt stanovených pro uplatnění nároku tohoto druhu zákonem č. 87/1991 Sb. Současně bylo žalobcům uloženo nahradit žalované společnosti náklady řízení. Proti rozsudku podali žalobci odvolání, v němž uvedli, že podstatnou část nemovitostí ve smyslu ustanovení zákona o mimosoudních rehabilitacích již převzali od jiných držitelů, avšak žalovaná společnost s ručením omezeným odmítla uzavřít požadovanou dohodu o vydání nemovitosti.

Žalovaná společnost s ručením omezeným navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně a dodávala ještě, že nemovitost, jíž se týká žaloba žalobců, převzala až v květnu 1990.

Krajský soud v Hradci Králové svým usnesením zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

V projednávané právní věci nebylo možné vycházet jen z ustanovení zákona č. 87/1991 Sb., na nějž žalobci poukazovali. Žalobci se totiž domáhali vydání nemovitosti, která byla v roce 1949 znárodněna bez poskytnutí příslušné náhrady, takže šlo o případ, na který je poukazováno v ustanovení § 2 odst. 3, věta druhá, zákona č. 87/1991 Sb., a to s odkazem na zvláštní zákon, jímž je v takovém případě

zákon č. 92/1991 Sb. (ve znění zákonů č. 92/1992 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 541/1992 Sb., č. 544/1992 Sb., č. 210/1993 Sb. a č. 306/1993 Sb.). Pokud jde o žalovanou společnost s ručením omezeným, není právnickou osobou ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 92/1991 Sb., ale jde u ní o povinnou osobu ve smyslu ustanovení § 47 zákona č. 92/1991 Sb. Uváděný zákon stanoví také jiné lhůty k uplatnění nároků podle jeho právní úpravy (ve srovnání se zákonem č. 87/1991 Sb., o mimosoudní rehabilitaci), přičemž jde o lhůty k 31.7.1992 a k 3.12.1992.

Jestliže tedy žalobci předložili v tomto řízení jimi podanou žádost o vrácení znárodněného majetku, kterou žalovaná společnost obdržela 30.7.1992, a návrh na zahájení soudního řízení došel soudu prvního stupně 2.12.1992 byly dodrženy zákonem stanovené lhůty k uplatnění nároku podle citovaného zákona. Protože soud prvního stupně zamítl žalobu pro svůj názor o zániku lhůt k uplatnění nároku, neprováděl žádné důkazy o oprávněnosti uplatněných nároků žalobců. Proto odvolací soud musel odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí (§ 221 odst. 1, věta první, o. s. ř.). V novém rozhodnutí bude rozhodnuto také o nákladech odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).